

РЕШЕНИЕ

№ 6283

гр. София, 27.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 17.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **2481** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ във връзка с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на „ТВ МЕДИА“ ЕООД, представлявано от Л. Р. Ж. срещу мълчалив отказ на кмета на район „М.“ в Столична община, да се произнесе по заявление за достъп до обществена информация вх. № РМЛ24-ПД01-1/22.01.2024г.

Жалбоподателят твърди, че търсената от него информация попада в приложното поле на ЗДОИ, изложението в искането е ясно, подробно и конкретно. Посочва, че е недопустимо постановяването на мълчалив отказ, а следва да се издаде мотивирано писмено решение от задължения субект. Моли отказът да бъде отменен, съответно – преписката изпратена на ответника с указания за надлежно и законосъобразно произнасяне по заявлението.

В проведеното открито заседание жалбоподателят се представлява от адв. Н. Г., който поддържа жалбата и пледира за нейното уважаване. Заявена е и претенция за присъждане на направените в процеса разноски, съгласно приложен списък по чл.80 ГПК.

Ответникът- кмет на район „М.“ в Столична община се представлява от юрк.И. Б., която оспорва жалбата. По същество на спора, моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна. Направено е и възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не

изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Представено е заявление вх. № РМЛ24-ПД01-1/22.01.2024г. от „ТВ МЕДИА“ ЕООД, което е адресирано до кмета на район „М.“ в Столична община с искане да бъде предоставена обществена информация, формулирана както следва:

1. Какъв е броят на издадените предписания за преместване на МПС за периода 08.01.2021г.-01.10.2023г. във връзка с промяна в Наредбата за излезлите от употреба моторни превозни средства, обн. ДВ. бр.2/08.01.2021г.

2. Какъв е броят на принудително преместените МПС за периода 08.01.2021г.-01.10.2023г. във връзка с Наредбата за излезлите от употреба моторни превозни средства.

3. Какъв брой от принудително преместените МПС, впоследствие са били отписани от собствениците им в периода 08.01.2021г.-01.10.2023г.

Посочено е, информацията да бъде предоставена на електронен адрес: [\[електронна поща\]](#).

Изпратено е било писмо с изх. № РМЛ24-ПД01-1/3/05.02.2024г. до заявителя, в което е указано да уточни от кого се подава искането, а именно: от „ТВ МЕДИА“ ЕООД, представлявано от Л. Р. Ж. или от Д. Д., като същата следва да посочи своите три имена.

Във връзка с така депозираното заявление в 14 дневен срок, считано от получаването му, не е последвало постановяване на индивидуален административен акт от кмета на район „М.“ в Столична община или от упълномощено от него длъжностно лице.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, защото е депозирана в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването, доколкото процесният отказ е постановен по подадено от „ТВ МЕДИА“ ЕООД заявление по реда на ЗДОИ /чл. 40, ал. 1 във връзка с чл. 4 от с.з./.

Разгледана по същество тя е ОСНОВАТЕЛНА.

Столична община, район „М.“ е задължен субект по чл.3, ал.1 ЗДОИ, който следва да се произнесе по така подаденото заявление, като осигури достъп до обществена информация, която се създава или се съхранява от него.

Насрещно на това задължение е правото на гражданите да изискат информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, освен ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права /чл. 41 от Конституцията на Република България/. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала.

Съгласно Решение № 7 от 4 април 1996г. по к.д. № 1 от 1996г. на КС на РБ: „правото да се търси, получава и разпространява информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията принадлежи на всеки - физически и юридически лица, и защитава както интереса на личността, така и интереса на обществото да бъдат информирани. От друга страна, чл. 41, ал. 2 от Конституцията гарантира на гражданите достъп до информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен

интерес. /.../ Правото да се търси и получава информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията обхваща задължението на държавните органи да осигуряват достъп до общественостнозначима информация. Съдържанието на това задължение подлежи на определяне по законодателен път. То включва задължение на държавните органи да публикуват официална информация, както и задължение да се осигурява достъп до източници на информация. Неговото ограничаване на основанията, посочени в изр. 2, изисква установяване по законодателен път на обстоятелствата, които се отнасят до съображения за национална сигурност или защита на обществения ред. Това се отнася и до основанията, на които може да бъде отказвана информация на гражданите от страна на държавни органи или учреждения съгласно чл. 41, ал. 2 от Конституцията. Правото, установено в тази разпоредба е лично. То се свързва с обоснован законен интерес на гражданите, а ограничаването му - със създаването на законова регламентация на хипотезите, в които информацията съставлява държавна тайна или друга тайна, за която съществуват предвидени от закона основания за опазването ѝ“.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В случая потърсената и отказана информация има характер на обществена такава, тъй като е свързана с обществения живот в страната. Тази обществена информация може да бъде обективизирана върху хартиен, електронен или друг носител /като звукозапис или видеозапис; чл. 2, ал. 2 във връзка с § 1, т. 1 от ДР на ЗДОИ/, т.е. носители, съхранени, получавани или създадени от организация от обществения сектор /задължените по ЗДОИ субекти – чл. 3, ал. 4 от с.з./. С оглед търсената информация се установи, че тя е и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл. 11 във връзка с чл. 9, ал. 1 от ЗДОИ/. Допустимо е предоставянето на информация под формата на писмена справка, когато в същата са систематизирани конкретни данни, налични за определения период в администрацията на ответника.

Достъпът до служебна обществена информация е свободен и може да бъде ограничен в изрично изброените в чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ хипотези.

Правопораждащ факт за задължителното произнасяне по реда на чл. 28 от ЗДОИ на кмета на район „М.“ в Столична община е характерът на исканата информация. Ако тази информация е обществена по своето естество, органът е длъжен да се произнесе по направеното искане, като предостави или откаже предоставянето ѝ с оглед на ограниченията по чл. 37, ал. 1 ЗДОИ. Ако търсената информация не е обществена, за сезирания орган няма да е налице задължение за произнасяне, тъй като компетентността му не би имала обект, по отношение на който да бъде упражнена. В случая се констатира безпротиворечиво, че исканата информация попада в обхвата на чл. 2, чл. 9-чл. 11 от ЗДОИ.

При анализ на приетите по делото писмени доказателства, съдът приема, че ответникът е нарушил приложимия материален закон- чл.28, ал.2 ЗДОИ, защото не се е произнесъл писмено по подаденото заявление за достъп до обществена информация. Тази разпоредба задължава органите или изрично определените от тях лица да се произнесат с решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация и да уведомят писмено заявителя за своето решение.

Според правилото на чл.38 ЗДОИ ответникът е длъжен изрично да се произнесе в

законоустановения срок по подаденото пред него заявление, с акт в който, при хипотезата на отказ, мотивирано да посочи кои са фактическите и правни основания, поради които не е възможно предоставяне на достъп до търсената информация.

С оглед характера на обществените отношения, които урежда приложимия материален закон /предмета и целта на закона/ и при изричните разпоредби на чл. 28, ал.2, чл. 34, чл.38 и чл.39 ЗДОИ за формата и съдържанието на решението, както и за връчването му, субектите следва да се произнесат писмено по заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация. При направено искане за достъп до информация ответникът е длъжен да разгледа депозираното заявление, извършвайки поредица от действия, регламентирани в нормите на чл. 28 – чл. 33 от ЗДОИ. След това трябва да прецени дали исканата информация е обществена, налице ли са законови ограничения за достъп до нея и в зависимост от това да уважи искането в пълен или ограничен обем, или да постанови мотивиран отказ. Това правило е приложимо и в случаите, когато задълженият субект прецени, че търсената информация не може да бъде получена по реда на ЗДОИ. Единствената призната от специалния закон възможност за процедиране е да се постанови решение за предоставяне или за отказ за предоставяне на достъп до информация, за което да бъде уведомен заявителя. Правната конструкция по чл.58, ал.1 от АПК, уреждаща необорима презумпция, че сезираният орган не е съгласен /налице е формиран отказ/ и фикция за произнасяне /годен за обжалване акт/, е установена в полза на заявителя, като му предоставя възможност да се защитава срещу бездействието на сезирания орган. След като специалният закон /ЗДОИ/ изисква изрично произнасяне на задължения субект, то неговото мълчание винаги се явява незаконосъобразен акт в хипотезата на чл.58, ал.1 АПК.

Възражението на ответника в писменото му становище изх.№ РМЛ24-ПДО1-1/5/05.03.2024г., че заявлението е оставено без разглеждане, тъй като жалбоподателят не е уточнил от чие име го подава, съдът приема следното. Ако ответникът е считал, че е приложима хипотезата на чл.25, ал.2 ЗДОИ, то е следвало да издаде изричен писмен акт, в който да изложи своите съждения, защо приема, че няма да се произнесе по направеното искане. Тъй като в случая, такъв индивидуален административен акт не е издаден, то и съдът не дължи изследване на въпроса били ли са налице материалноправните предпоставки по чл.25, ал.2 във вр. ал.1, т.1 ЗДОИ.

По изложените съображения, съдът заключава, че жалбата е основателна и следва да бъде уважена, а мълчаливият отказ отменен, като незаконосъобразен. На основание чл. 41, ал. 1 от ЗДОИ административният орган дължи произнасяне по заявлението на „ТВ МЕДИА“ ЕООД от 22.01.2024г. в 14 дневен срок от влизане в сила на съдебното решение. Той следва да обективира своите съображения и аргументи в писмена форма, като посочи конкретните правни и фактически причини, които са го мотивирали за това.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се възстановят направените по делото разноски, които възлизат в общ размер на сумата от 1 050.00 /хиляда и петдесет/ лева и представляват заплатена държавна такса от 50.00 /петдесет/ лева и адвокатски хонорар от 1 000.00 /хиляда/ лева за осъществено процесуално представителство от адв.Н. Г., съгласно договор за правна защита и съдействие № 140157/23.02.2024г. От ответната страна е направено възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар. Съдът приема за изцяло неоснователно това възражение, тъй като минималният размер на адвокатския

хonorар, който се дължи при дела без определен материален интерес е 1 000.00 /хиляда/ лева, съгласно чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет и под този размер е недопустимо да бъде намаляван.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 от АПК, Административен съд София-град, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ мълчалив отказ на кмета на район „М.“ в Столична община, постановен по заявление за достъп до обществена информация вх. № РМЛ24-ПД01-1/22.01.2024г., по жалбата на „ТВ МЕДИА“ ЕООД, представлявано от Л. Р. Ж..

ВРЪЩА административната преписка на кмета на район „М.“ в Столична община за произнасяне по заявление за достъп до обществена информация вх. № РМЛ24-ПД01-1/22.01.2024г., съгласно мотивите на настоящото решение.

ОПРЕДЕЛЯ 14 /четиринадесет/ дневен срок за произнасяне, който започва да тече от момента на влизане на съдебното решение в законна сила.

ОСЪЖДА Столична община, район „М.“ с адрес: [населено място],[жк], [улица] да заплати на „ТВ МЕДИА“ ЕООД, представлявано от Л. Р. Ж., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], район „С.“,[жк], [улица], вх.1, ет.1, ап.4 сумата от 1 050.00 /хиляда и петдесет/ лева на основание чл.143, ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.40, ал.3 от ЗДОИ.

Съдия: